

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET
Utkommer varje torsdag.

4 sept.
1919.

Redaktion:
Joh. Hellström. Theod. Anderson.

Nr 28—36.
Årg. 37.

JESUS OCH NIKODEMUS.

Joh. 3: 1—15.

Av P. M. Mårtensson.*

Ett av de märkvärdigaste möten, som historien känner, ägde rum den 25 juni 1807. Den dagen möttes Frankrikes och Rysslands kejsare, Napoleon den förste och Alexander den förste, på en skeppsbrygga över Memel i närheten av Tilsit för att bestämma Europas öden. Men många århundraden längre tillbaka i tiden hade ett ännu märkvärdigare möte ägt rum en natt i Jerusalem mellan fariseén, läraren och rådsherren Nikodemus, och profeten från Nasaret, Herren Jesus. De riktlinjer i fråga om Europas politik, som uppdrogos i närheten av Tilsit, ha för länge sedan upphört att ha någon betydelse, men de uttalanden, som gjordes av Herren Jesus under mötet med Nikodemus, ha ännu i dag gällande kraft och komma att ha det intill dagarnas ände. Det är om detta möte den föreliggande texten rör sig.

Huvudtankarna i densamma äro: *Guds rike och villkoret för att vi skola vinna inträde i detsamma.*

Vi dröja då först inför *Guds rike*. I en tid, då »jorderiken vackla och troner bliva grus», kan det vara uppbyggligt att dröja inför det kommande Gudsriket, sådant det är tecknat för oss i vår bibel. Den Heliga Skrift, både Gamla och Nya testamentet, talar i klara och tydliga ordalag om ett rike, i vilket Kristus skall vara konung. I Daniels 7:de kapitel läsa vi, att profeten i sina underbara syner såg sto-

lar sättas fram, och han såg »den gamle av dagar» sätta sig på en av dem. Hans klädnad var vit som snö, och håret på hans huvud var som vit ull. Hans stol var eld, och dess hjul voro flammande eldslägor. Tusen sinom tusen tjänade honom, och tio tusen sinom tio tusen stodo där, beredda till tjänst. Vidare såg Daniel i sin nattliga syn en, som var lik en människoson, komma med himmelens skyar, och han nalkades den gamle och fördes fram inför honom. Åt denne gavs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall tagas ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras. På grund av detta och liknande utalanden väntade judarna, att Messias vid sin ankomst skulle upprätta ett stort rike. Då Gabriel kom till Maria och bebådade för henne, att hon skulle bliva moder för världens Frälsare, sade han också om det barn, hon skulle föda: »Han skall vara konung över Jakobs hus till evig tid, och på hans rike skall ingen ände vara.» Och då Herren Jesus stod färdig att vända tillbaka till härlighetens värld och lärjungarna frågade: Skall du i denna tid återupprätta riket åt Israel, svarade icke Jesus: I faren mycket vilse, då I menen, att jag skall upprätta ett rike, utan han sade: Det tillhör icke eder att veta tider och stunder, vilka äro fastställda av min Fader. Vi vänta alltså på grund av bibelns klara och tydliga utsagor ett rike, där Kristus skall vara konung.

* Predikan i Immanuelskyrkan, Stockholm, vid Sv. Missionsförbundets årsmöte den 15 sistl. juni.

Detta rike skall för det första bliva ett *evigt* rike. De bibelställen, som jag citerat, upplysa ock härom. Stora folk ha framträtt på skådebanan och åter försvunnit. Våldiga riken ha blivit grundade. De ha ägt bestånd en längre eller kortare tid, och så ha de gått under. Huru osäker den grund är, på vilken jordens riken vila, har mer än tydligt kommit till synes under de sista åren. Men när jordens alla riken skakats sönder för tidens stormar, skall Guds rike komma i all sin härlighet. Då jordens troner störtats, skall vår konungs tron stå fast, och då jordens konungar förlorat sina kronor och spiror, skall Herren Jesus regera över ett rike, som skall förbliva för evigt.

Kristi rike skall för det andra bliva ett *fridsrike*. Där skall ingen öva sig i vapnets bruk. Dess kuster skola icke bevakas av slag-skepp, kryssare och u-båtar, och dess gränser skola icke skyddas av starka fästningar. I det riket skola inga kanoner gjutas och inga svärd smidas, utan där skall varje slamrande stridsrustning uppbrännas i eld. Vi längta efter detta rike, och vi instämna med skalden, som sjunges:

»Ring ut de tusen krigens år.
Ring in den tusenåra fridens rike.
Ring in den tid, då andarna befrias.
Ur själviskhetens sammansnörda band.
Ring mörkrets skuggor ut ur alla land.
Ring honom in, den bidande Messias.»

För det tredje skall Kristi rike bliva ett *hälsans* och ett *den eviga ungdomens rike*. I jorderikena härska sjukdomar och död. Denna härliga sommardag ligga tusenden på våra sjukhus, och ännu flera ligga sjuka i hemmen. Och döden gör varje dag rika skördar. I Guds rike skall ingen lida av sjukdom, och över det rikets gränser får döden aldrig träda. I det riket skola de unga aldrig bli gamla och de gamla skola bliva unga på nytt. Dess invånare skola jubla: Döden skall icke vara mer, icke heller rop eller värk varder mer, ty det första har gått till ända.

»Ej kylig vind, ej giftig fläkt
Kan hinna hälsans strand.
Nöd, sjukdom, hela dödens släkt
Ej finns i fridens land.»

Sköna och härliga rike! Jag tänker, att vi alla ljuvt och innerligt längta efter att få vara med i detta rike, då det kommer.

Men vad är då villkoret härför? torde någon fråga. Texten svarar: Nyfödelse. Då Nikodemus kom till Jesus och sade: Rabbi, vi veta, att du kommit från Gud som lärare, ty ingen kan göra de tecken, som du gör, utan att Gud är med honom, svarade Jesus: Sannerligen, sannerligen säger jag dig, utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike. Och åter: Utan att en varder född av vatten och ande kan han icke ingå i Guds rike.

För att inkomma i Guds rike är det icke nog med, att du bekänner, att Jesus är kommen från Gud. Det gjorde Nikodemus och ändock sade Jesus till honom: Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike. Ej heller är det nog med, att du är en from och rättrådig människa. Det var Nikodemus, och ändock förehåller Jesus honom nyfödelsens nödvändighet, om han ville ärva Guds rike. Det har funnits människor, som underkastat sig stora försakelser och många lidanden för att vinna Guds ynnest och den eviga frälsningen. De hava misshandlat sina kroppar, de hava levat som eremiter i ödesliga trakter, eller ock ha de låtit inspärta sig i de tränga klostercellerna. Ja, det har t. o. m. funnits människor, som sagt farväl till släkt och vänner, till sol och ljus och allt som varit dem kärt och låtit för återstoden av sitt liv inmura sig i grottor i akt och mening att härigenom vinna Guds ynnest och den eviga frälsningen. Och dock kommer ingen in i Guds rike på den vägen. Härför fordras icke blott ett byggande på det gamla utan något nytt. »I måsten födas på nytt.» Vi äro *födda* till världsmedborgare. För flera år sedan gjorde jag ett besök på Panoptikon i denna stad. Där såg jag människotyper, formade av konstnärer, ståtliga typer. Men ingen bland oss kallar Panoptikons bilder för världsmedborgare, ty de sakna liv. Men om du kommer in i ett hem, där ett barn fötts för 15 minuter sedan, säger du: »Här ligger en ny världsmedborgare.» Så ock här. Genom självtukt kan en människa komma långt, men ingen kan genom

egna ansträngningar komma in i Guds rike. Härför fordras liv, och liv måste födas.

När blir då en människa född på nytt? Svar: Då han genom tron träder i förbindelse med Jesus. Det står i vår text: Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste ock Människosonen varda upphöjd, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv. Då de ormbitna, döende israeliterna sågo upp på kopparormen, som Moses på Guds befallning låtit upphänga på en stång i lägret, återvände de till livet igen. Och då människobarnen, som alla äro bitna av avgrundsormen, djävulen, och som bära inom sig dödens gift, i tron se upp till den korsfäste, uppståndne och himlafarne Frälsaren, bli de delaktiggjorda av evigt liv. Härmed är ock sagt, att Jesus har evigt liv att giva. Men då måste han ock vara mer än människa. Vore Herren Jesus blott en människa, låt vara idealmänniska, skulle han aldrig kunna skänka evigt liv åt dem, som i tron omfatta honom. Men nu är han mer än så. Han är Guds Son. Han har eviga livets ord. Han är sann Gud och det eviga livet. Herren Jesus är livets källa, och från denna källa flöda livets flöden till den döende mänskligheten, alldeles som vattenreservoarerna, vilka äro förlagda på de högsta punkterna i våra städer, förse invånarna med vatten. Träd därför genom tron i förbindelse med Kristus! De öar, som Kolumbus först upptäckte, heta Västindien. På en av dessa, skulle finnas en underbar källa, som förlänade en vår, som kom i beröring med dess vatten, ungdomskraft. En soldat, som hette Leon, en präktig man, som följt Kolumbus på hans resor, beslöt sig för att uppsöka denna källa, ty han var nu gammal men längtade efter att bli ung på nytt. År 1512 begav han sig ut på forskningsfärd. Han upptäckte då ett land, som han kallade Florida, emedan dess stränder voro bekransade med träd, vilka voro översållade med de härligaste, mest väldoftande blommor. Det var en annandag påsk, han landsteg på denna kust, och hans folk firade påsk genom att smycka sig med landets blommor. Om ock berättelsen om den eviga ungdomens källa är en dikt, är den dock en sinnebild av något oändligt skö-

nare, av livets och hoppets källa, sådan den möter oss i vår Frälsares historia. Denna källa är till för alla. Kom och drick av dess vatten, och du skall bli delaktig av liv och oförvissnelig ungdom!

Du skall då landstiga på en kust, långt härligare än Floridas, och du skall få deltaga i fröjder, långt större än de jordiska.

Den genomgripande förändring, en människa undergår, då hon träder i förbindelse med Jesus, kallas i texten nyfödelse, emedan den, som upplevat detta, blir en ny människa. »Om någon är i Kristus, är hon en ny skapelse. Det gamla är förgånget och allt är vordet nytt.» Sedan Sakeus gjort bekantskap med Jesus, sade han: »Hälften av mina ägodelar giver jag de fattiga, och om jag i något gjort orätt mot någon, giver jag fyradubbelt igen. Så hade Sakeus aldrig talat förr. Det var nya ord på hans läppar. De kommo från ett nytt hjärta. Då Saulus från Tarsis kom till Jesus, undergick han en den mest genomgripande förändring, som kan tänkas.

Mannen, som andats våld och hat mot Jesu lärjungar, andades nu kärlek mot dem, och förföljarna predikade med hänförelse den tro, han fordom förföljt. »Att vår Janne blivit en ny människa, det är då uppenbart», sade en ogudaktig bondhustru i Uppland, för flera år sedan, då hennes dräng blev omvänd. Och nu en allvarlig fråga: Har du upplevat detta underbara, som bibeln kallar nyfödelse?

(Forts.)

Om ödmjuk undergivenhet.

Lägg icke mycken vikt på, vem som är för dig eller emot dig, utan trakta därefter och sörj därför, att Gud är med dig i allt vad du gör. Hav ett gott samvete, och Gud skall vara ditt goda försvar. Den Gud vill hjälpa, honom kan ingen människas ondska skada. Förstår du konsten att tiga och lida, skall du utan något tvivel skåda Herrens hjälp. Han känner tid och sätt att frälsa, och därför bör du helt överlämna dig åt honom. Guds sak är det att hjälpa och förlossa dig ur allt bekymmer. Ofta är det dock ganska gott till vinnande av större ödmjukhet att andra känna och bestraffa våra felsteg.

Thomas a Kempis.

PINGSTRÖRELSEN.

Vår ställning till denna.

Pingströrelsen är en sedan en del år tillbaka förekommande religiös företeelse i vårt land. Rörelsens anhängare, som benämnas pingstvännen, äro till största delen forna medlemmar såväl och särskilt från baptistsamfundet som ock ehuru i mindre grad från andra kristna läger. Rörelsen är alltså en sammanlutning av sådana, som av en eller annan anledning icke funnit sig väl i de församlingar eller samfund, som de förut tillhört, även om åtskilliga av dess anhängare genom själva rörelsens verksamhet förts till insikt om frälsningens nödvändighet.

Då dessa från olika kristna läger komma personer funnit ett gemensamt andligt intresse i denna rörelse, kan man få antaga, att orsaken till deras missnöje är densamma i alla de församlingar, från vilka de komma. Och man tager bestämt icke mycket miste, om man antager, att de slutit sig till rörelsen, emedan de ansett sina församlingar hava för litet av Andens gåvor och kraft samt av trons hänförelse. Vad de sålunda funnit dessa församlingar vara i saknad av hava de i mycket hög grad trott sig finna i pingströrelsen. Också vill ju själva detta namn uttrycka karaktären och syftet med det hela.

Givetvis kan deras uppfattning såväl i fråga om församlingarna och pingströrelsen som av sin egen höga andlighet vara och är väl också både här och där oriktig. Och i alldeles särskild grad synes tendensen till söndring mellan de troende vara ett betänkligt inslag däri. Ty även den högsta grad av andlighet har orsak att tvivla på sin gudomliga äkthet, om den får giva anledning till sådan söndring. Men på samma gång skall villigt erkännas, att pingströrelsen också omsluter mycket gott, och dess för de troende i synnerhet väckande uppgift må icke för de osunda tendensernas skull underskattas. Även här gäller det att pröva allt och behålla det goda.

Vare emellertid huru som helst med både det ena och det andra. Rörelsen har börjat, och även om man i förstone menade, att dess tid skulle vara ungefär lika lång eller lika

kort som dagsfjärilens, finnes den icke blott till ännu i dag utan har även under tiden utvidgats och spritt sig så gott som över hela landet. Utan att i det hänseendet gå fram med buller och bång synes också rörelsen äga en icke liten smidighet att tränga sig in och sätta sig fast överallt. Mera enskilt än öppet och offentligt arbeta även dess anhängare för sin sak.

Våra församlingar stå alltså här inför ett faktum av den karaktär och vitala betydelse, att det verkligen icke går an att i saken stå likgiltig och insöva sig i tanken, att det hela har en övergång. Man må finna behag i rörelsen eller se den med sneda blickar — vi beröras av den och måste till den intaga ställning.

Frågan är då, *vilken* ställning de kristna församlingarna böra intaga till pingströrelsen. Av vad ovan sagts torde det redan vara klart, att det icke går eller är lyckligt att avvisa det hela med en gest eller att — slå kallt vatten på hettan. Detta kan ju vara ett bekvämt sätt, men det är föga nyttigt och församlingarna värdigt. Då apostlarna på den första pingstdagen uppfylldes av den Helige Ande och då talade om Guds dråpliga verk, sade många om dem, att de voro druckna av vin. Det skall här icke sägas, att våra dagars pingströrelse är att utan vidare likställa med »rörelsen» på den första pingsten. Det skall blott sägas, att denna nutida rörelse icke bör underställas ironiserande behandling. Ty detta skadar på alla håll och är till nytta för ingen. Likaså är det klart, att ett av partisinet uppburet fientligt uppträdande icke heller här bör förekomma. De förföljelser, som av andliga och världsliga myndigheter på sin tid iscensattes gent emot de fria andliga rörelserna befordrade men stävjade icke dessa rörelser. Därjämte kunde man då befinnas strida mot Gud. Våra församlingar må se till, att de icke i sin tur göra sig skyldiga till samma missgrepp. Vad som i rörelsen kan förekomma av osunda och bibelstridiga element må på ett värdigt och kristligt sätt på-

visas. Detta är en plikt. Men om nu dessa människor såsom skäl för sin övergång till pingströrelsen förebära tilltagande andelöshet och världslighet i vårt församlingsliv, är det icke blott välbetänkt utan även en bjudande plikt att undersöka om och i vad mån detta omdöme är berättigat. Ingenting ligger för övrigt närmare än detta. Den närvarande tidens största fara i allmänhet torde ligga i blindheten för den osynliga världens verkligheter och det därmed sammanhängande jäktandet efter denna tidens skatter. Och det är, som om det icke kunde vara annat, än att en tidsperiods allmänna kynne också vill giva sin färg åt de troende och deras verksamhet. Faran att övergiva den första kärleken och att skicka sig efter denna världen är därjämte städse för handen för en kristen församling.

Gud har förr i världen med ett som galet ansett folk retat de visa till iver för det goda. Av barns och spenabarns mun bereder han sig ett lov, och om människor tiga, då de skulle tala, få själva stenarna ropa. Icke minst på det religiösa området tyckas institutioner vara benägna att vid uppnådd yttre ro och maktställning även slå sig i ro ifråga om bevarandet av troslivets friskhet för att övergå till försvar av egna positioner. Man skall icke insöva sig i den tanken, att denna fara är utesluten rörande våra församlingar. Såsom en motsatt ytterlighet uppstå ofta i sådana tider rörelser och bildningar, som visserligen kunna hava en osunt revolutionerande karaktär i mera än ett avseende men som dock korrigerande och hälsosamt utjämnande inverka på tidsläget. Det är icke uteslutet, att den här berörda pingströrelsen med alla sina brister dock är en Guds väckande röst till våra församlingar att icke med en stigande yttre välmåga förlora trons enfald och den heliga hänförelsens glöd. Och vill man förtaga verkningarna av denna rörelses osunda tendenser, skall man med all omsorg tillvarataga och göra sig till nytta det goda, som den omsluter.

Särskilt må våra församlingar, som äro uppbyggda allena på troslivets grund, icke blott hava rum för alla troende utan även tillse och med all Guds nåd arbeta därpå att barnafrom trosglädje och morgonfrisk iver

för själars frälsning och eviga salighet där befinna sig väl. Och om till exempel en medlem vill döpas, må man icke ställa sig likgiltig och än mindre förvägra honom det. Det hör lika mycket till vår grundprincip att med glädje uppfylla en sådan begäran som att döpa barn. Och för sådant ändamål vore det välbetänkt att i de missionshus, som byggas, även lämpliga döpbassänger iordningsställas. Med en sådan anordning skulle våra församlingar giva ett praktiskt uttryck för sin uppriktiga vilja att förverkliga den på troslivet allena grundade församlingsprincip, vilken de bekant sig till. I många av våra församlingar har också en sådan anordning för länge sedan vidtagits.

Må emellertid i vårt församlingsliv planerna läggas klokt, viljan stärkas till det yttersta och hänförelsen flamma högt. Detta är vår uppgift.

Dag efter dag.

Vårt liv består av dagar. En dag i sänder skola vi leva. Vi böra ej trötta oss med »morgondagen» eller »nästa månad» eller »nästa år». Var dag har nog av sin egen plåga, men den har ock sin egen nåd. Vår frestelse är att antingen leva i det förflutna med dess minnen och erfarenheter eller i det tillkommande med dess förhoppningar och önsningar. Gud säger: »Lev för i dag!» Sök att dag för dag vandra i Guds vilja, och ditt liv skall bliva en vandring med Gud. Giv dag för dag Guds Heliga Ande rum i ditt hjärta, och ditt liv skall bliva ett liv i Andens fullhet. Att leva »dag för dag», har med sig något uppfordrande, ty därigenom måste ju vår önskan bliva att den dag, som är, leva så helt för Gud som möjligt, att den dag, som är, köpa alla tillfällen att tjäna honom, att den dag, som är, vandra i de för denna dag beredda gärningarna. Men det har ock med sig en stor vila. Därom säger en gammal Andens man några ord, som ofta varit mig till hjälp: »Uppskjut icke till morgondagen, vad du bör göra i dag, men gör icke heller i dag, vad du bör göra i morgon!» Var stilla! Gud giver dig tid till allt vad han vill, att du skall uträdda. Men kraften och nåden giver han dig endast dag för dag.

Jane av Sandeberg.

På resa i Amerika.

Av J. Nyrén.*

Det är nu snart sex veckor, sedan jag lämnade Stockholm, och jag vet knappt, vart tiden tagit vägen. Efter en i alla avseenden lycklig och angenäm resa anlände jag till New York den 5 juli alldeles på beräknad timme. Stavangerfjord är en mycket god båt med bästa ordning i alla avseenden. Jag hade tillfälle att predika evangelium ombord, och då ett dödsfall inträffade, blev jag av kapten Irgends anmodad att förrätta begravningen. Det var en mycket högtidlig stund, i vilken besättning och passagerare samfällt deltog, en erfarenhet som väl ingen av oss någonsin kan glömma.

Vid landstigningen, som försiggick i en docka i Brooklyn, den stora systerstaden till New York, mötte mig presidenten för Svenska Missionsförbundet i Amerika, pastor E. G. Hjerpe från Chicago. I hans sällskap var också pastor Benediktus J. Thorén vid Betesdakyrkan i New York. Det var uteslutande kärt att möta dessa bröder just vid inträdet till denna för mig nya värld. Broder Hjerpe slöt mig öppenlyst och förtroligt i sina armar, och vi kände oss genast hemma med varandra. Vi åkte sedan till ett hotell Terminal i New York, där vi sedan tillbringade några dagar och gjorde oss närmare bekanta med varandra.

Redan på torsdagen den 17 juli höll jag mitt första föredrag i Amerika. Det var vid ett av missionsförsamlingarna i New York anordnat gemensamt möte i Betesdakyrkan. Pastor Thorén hade redan före min ankomst annonserat ämnet för mitt tal: »De politiska och religiösa frihetsrörelserna i Sverige». Politiken ordade jag, min gamla vana trogen, ej vidare om men uppehöll mig så mycket längre vid det religiösa läget f. n. i vårt land. Kyrkan var fullsatt av svenskar, och ett rätt stort antal predikanter från New-York och omnejd voro närvarande. President Hjerpe höll ett hjärtligt hälsningstal till mig och meddelade församlingen att just längtan efter en innerligare gemenskap de båda förbunden emellan givit anledning till detta besök och

E. G. Hjerpe.

till vår gemensamma resa genom Amerika. Även pastor Thorén talade å församlingarnas i New York och de närvarande predikanternas vägnar. Det var ett gripande ögonblick, då jag fick frambara Sveriges och det svenska missionsfolkets hälsning till den stora skaran.

Söndagen den 20 predikade vi, Hjerpe och jag, i pilgrimskyrkan i Brooklyn på f. m. och på aftonen vid ett alliansmöte i Svenska Metodistkyrkan på Lexington Ave i New-York. Sedan ha vi besökt några församlingar, tillhörande Österns Missionsförening, såsom New Haven Cromwell, Springfield, New Britain, Worcester, Boston och Lynn. Alla ha de trevliga kyrkor och präktiga pastorboställen. Överallt ha vi mött fulla hus, ehuru vädret till en början var regnigt och värmen ytterst tryckande. Det har glatt mitt hjärta obeskrivligt att se de goda förhållanden, i vilka våra svenska bröder och systrar leva i detta land. Var och en, som ej drabbas av sjukdom eller hemfaller åt dryckenskap, vinner lätt en god existens här, försäkrade mig en gammal predikant. Och dock, sade han, är det så, att då någon reser till Sverige, säga vi alltid: 'Han skall gå hem. Sverige är fäderneslandet i alla fall. Församlingarnas medlemsantal är ganska lågt, 500, 450, 350 och sedan ned till omkr. 100 har varit fallet, där vi rest fram. En god och uppfriskande såväl unison sång som körsång glädja de oss med överallt. Amerikanerna spara sig icke, när det gäller sången. De ejunga alla av hjärtans lust och gamman.

De hjärtligaste hälsningar till våra kära vänner landet runt.

Missionskolan.

Vid Missionskolan började nytt läsår den 1 d:s. Tal hölles av rektor G. Mosesson, riksdagsman Sven Bengtsson och pastor Aug. Rosén. Elevantalet är nu det högsta, som någonsin förekommit — icke mindre än 96.

Vid de varmhjärtade bönerna om välsignelse och frid över skolan och dess arbete förname andaktsfulla instämmanden från alla de närvarande. Och i de bönerna instämmande förvisso alla våra missionsvänner. Blive läsåret rikligen välsignat!

Bed för missionen!

* Lynn, Mass. 28 juli 1919.

J. Nyrén.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION.

Till våra läsare.

Vi behöva väl icke säga, att det är med särskild glädje, som vi åter träda i förbindelse med våra läsare. Lika litet torde vi behöva upplysa om att vi icke kunnat råda över de förhållanden, som äro orsaken till att vår tidning icke utkommit under de senaste veckorna. På samma gång därför som vi livligt beklaga avbrottet med tidningens utgivande, hoppas vi på våra läsares benägna överseende därmed. Då nu överenskommelse träffats mellan parterna och typografstrejken blivit bilagd, har läsekretsen att från och med detta nummer vänta att erhålla tidningen regelbundet varje vecka. Därjämte hoppas vi bliva i tillfälle att i någon mån åtminstone kunna ersätta, vad prenumeranterna under avbrottet gått förlustiga om.

Emellertid har detta avbrott visat, att vårt tidningsarbete har sin stora betydelse för såväl vår inre som för vår yttre mission. Man må tänka på huru det skulle gestalta sig med våra församlingars samhörighet och deras gemensamma missionsintressen, om det alltid skulle vara, såsom det har varit under de sist förflutna veckorna, då den genom tidningen förmedlade förbindelsen varit aybruten. Och om nu detta avbrott får lära oss att värdera förmånen av att äga ett tidningsorgan för samlandet och vårdandet av gemensamma missionsintressen, har även vad som nu ägt rum varit till någon nytta.

Må Gud så välsigna vår tidning i sin viktiga mission!

Meddelanden || På grund av avbrottet i tidningens utgivande kunna en del under tiden ingångna notismeddelanden nu icke lämpligen införas. Därmed torde insändarna benäget överse. Redaktionen är alltfört tacksam att för tidningen få mottaga meddelanden från fältet.

Närslut || Vi äro mycket tacksamma om **fotografier!** || fotografier bifogas meddelanden om trossyskon, som avlidit eller haft bemerkelsedagar. Sådana meddelanden motta-

gas med större intresse, om de åtföljas av personens i fråga bild. Skulle därjämte kliché-kostnaden insändas, är det så mycket bättre. Den stiger nu till kr. 7: 50.

Hemresande missionärer. || D:r *G. Palmér*, som rätt länge legat i Matadi i väntan på båt-lägenhet, har nu telegrafiskt meddelat om sin ankomst till England. Resan till England hade gått lyckligt.

Offerdagens resultat. || Hittills hava missionsmedel från offerdagen influtit till ett belopp av kr. 47,417:47. Ännu inkomma försändelser för samma ändamål, och skola vi sedermera delgiva våra läsare slutresultatet. I fjol steg denna insamling till kr. 67,676:—.

Utresande missionärer. || Till Kina hava avrest missionärerna *Hilma Börjesson* och *Edit Kristoffersson*. Färden går över Amerika, där de sammanträffa med missionsföreståndare *J. Nyrén*, som efter sin vistelse i Amerika i deras sällskap fortsätter sin resa till Kina för inspektion av vår mission därstädes.

Våra Bibelinstitut. || Bibelinstitutet i Kristinehamn började sin verksamhet den 1 september och bibelinstitutet i Jönköping börjar den 6 oktober. Undervisning meddelas i kristendom, svenska språket och övriga ämnen med särskild huvudvikt lagd på bibelkunskap och praktiska övningar i syfte att bereda unga män och kvinnor utbildning för deltagande i den evangeliska missionens olika verksamhetsgrenar samt bibringa dem en god och kristlig allmänbildning. Prospekt kan erhållas till dubbelt porto. Adresserna äro respektive Jönköpings Skol- och Bibelinstitut, *Jönköping*, samt Kristinehamns Praktiska Skola, *Kristinehamn*.

Organist- och Körtledarekurs || hålles även i år i Kristinehamn med början den 1 september under ledning av musikdirektör *J. O. Lindberg*.

Evangelistkurs || hålles i *Gävle, Tolfta* och *Skara* under november månad.

Annonsera! || Vi erinra om lämpligheten av att i denna tidning införa familjeannonser, annonser om lediga platser, möten m. m.

Predikantmöten || hållas i *Hedemora* 25—27 sept., i *Lycksele* 20—21 sept. och i *Skellefteå* 3—4 okt.

På Kongos jord. || De elva missionärer, som den 28 sistlidne juni avreste från Göteborg, hava nu lyckligen anlänt till Kongo. Såsom deras resa varit lyckosam, så önska vi också, att de måtte genom Herrens nåd vara till mycken välsignelse för Kongos folk.

Missionsföreståndare || Den 5 juli avreste missionsföreståndaren J. Nyrén med Stavanger Fjord från Kristiania till New York. Hr Nyrén stannar i Amerika några veckor och hoppas att omkring den 1 okt. hava anlänt till Kina. Nästkommande april är han att återvänta till hemlandet.

Kongo behöver || För våra stationer och slöjd-
— **slipstenar.** || skolor i Kongo behöva vi ett par dussin slipstenar av olika storlek. Vi äro tacksamma för upplysning om var sådana av god kvalitet och för billigt pris kunna erhållas.

Donation till || En missionsvän i Göte-
Missionsförbundet. || borg har till Svenska Missionsförbundet donerat kr. 100,000: — att användas särskilt för missioneringen på i andligt avseende vanlottade trakter i vårt land.

Nattvardsbröd. || Som av annons i detta nummer framgår, kunna nu församlingarna erhålla nattvardsbröd från Örebro Kexfabrik, som återupptagit tillverkningen därav.

Från vilohemmet || På Svenska Missions-
i Rättvik. || förbundets Vilohem i Rättvik hölls ljusinvigningsfest torsdagskvällen den 7 aug. Det så länge efterlängtade elektriska ljuset kunde då tagas i bruk i båda villorna. Glädjen däröver var mycket stor. Vid festen förekom tal, sång och musik.

Till alla, som med gåvor eller på annat sätt bidragit till, att elektriskt ljus kunnat införas i hemmet, framföres härmed ett hjärtligt tack.

Från hemförsamlingarna.

En liten men duktig församling. Stuguns friförsamlings missionshus är nu skuldfritt. Förhållandena härvid äro icke vanliga. Jämtlands Ansgariiförening, som byggde huset och som ägde det under några år, såg sig nödsakad att utbjuda fastigheten till Stuguns kommun, då skulden ökades ständigt. På förslag av F. G. A. Holm i Östersund och med hans hjälp övertog då den lilla församlingen huset och räddade det så för missionens sak. Då stod huset omålat och i behov av reparation och med en skuld av 3,000 kr. Nu står det re-

staurerat och målat och utan skuld. Församlingen består av sex, säger sex medlemmar.

Lerbo Missionsförening firade årsmöte den 6 juli. Goda och trosstärkande predikningar höllas av A. Köhler, J. Carlsson och And. Johansson. Valla sångkör bidrog med flera goda sångnummer, och det väl besökta mötet var mycket gott och uppbyggligt.

Danmarks Missionsförsamling, Uppland, firade sitt 40-årsjubileum söndagen den 22 juni under medverkan av flere predikanter, som under årens lopp verkat där. Mötet hölls med samtal över frågan: »Huru skall den kristne bäst fylla sin uppgift som jordens salt och världens ljus?» Gemensam middag serverades för församlingens medlemmar och andra inbjudna, varefter mötet fortsatte med uppläsandet av en tryckt 40-årsberättelse, redigerad av församlingens predikant, Carl A. Brolin. De övriga medverkande under högtiden voro pastor F. Hagenfors, Hagalund, Aug. Hedström, Gamla Uppsala, fabrikör J. E. Blomkvist, Storvreta, O. Kumlin, R. Bergström och G. Lindgren, Uppsala. Högtiden bar en synnerligen varm prägel, och tacksamhet till Gud var grundtonen i tal och sång. 90 medlemmar hava under 40-årsperioden tillhört församlingen, och räkenskaperna balanserade med omkr. 16,000 kr.

Medlemmar ur den nyligen bildade ungdomsföreningen deltog villigt vid högtiden med trosfrisk sång och musik till olika instrument. Gud vare ära för allt!

Dalslands Missionsförening höll sitt halvårsmöte i Bengtsfors under midsommarhelgen. På em. midsommarafton hölls ombudskonferens och på kvällen samma dag samt midsommardagen voro offentliga möten anordnade. En väldig människoskara var samlad i den vackra skogsparken. Som talare tjänade pastorerna I. Aug. Åström, Georg Svensson samt föreningens predikanter.

Vid detta möte lät Dalslands kristl. sångarförbund höra sig för första gången. Förbundet hade konstituerande sammanträde på midsommarafton, då styrelse och funktionärer valdes. Till förste dirigent utsågs kontorschefen F. O. Myrén, Svaneholm. En stor friluftskonsert hölls på em. midsommardagen. Vad som då bjöds betecknar en mycket god början för förbundets verksamhet. Det räknade vid sitt första sammanträde omkring 90 röster.

Rimbo. Under innevarande år har Gud med sin Ande på ett märkbart sätt besökt Rimbo. Omkring 75 själar hava beslutat

sig för att följa Kristus. I församlingen ha intagits 35 och i ungdomsföreningen lika många. Särskilt värdefullt för Kristi sak på denna plats är det, att hela familjer blivit omvända.

Ledare för väckelsemötena, som pågått i fem veckor under ovanlig tillslutning, ha varit evangelisten Manne Zettergren och predikanten på platsen Gottfrid Berg.

Från Tjären. Söndagen den 22 juni kl. 3 em. höll predikanten Gottfr. Berg sin avskeds-predikan i Tjärens missionshus. Predikans innehåll var, att den som i likhet med aposteln Paulus mottagit evangelii gåva, han skall i kraft därav betala sin skuld till världen. Förkunnelsen var innehållsrik, trosstärkande och till kristligt arbete sporrande.

Omedelbart efter det offentliga mötets slut hölls samkväm i missionshuset. Härvid mottog Berg av församlingen en minnesgåva i penningar jämte tack och välgångsönsknningar.

Festen bar vittne om, att den avflyttande ledaren gjort sig älskad och värderad. Berg avflyttar nu till Grängesberg.

I Västanfors hölls nyligen avslutning av bibelskolan. Pastor S. Dahlberg, som förestått skolan, redogjorde därvid för dess syfte och höll därjämte lektion med eleverna. Dessa erhöilo biblar som minne. Till pastor Dahlberg frambar församlingens ordförande, Aug. Granström, ett varmt tack för hans värdefulla arbete i bibelskolan samt överlämnade till honom en present från skolans elever. De flesta av dessa hava bekant sig vilja tro på Kristus.

Bibelskolan i Tierps södra missionshus avslutades den 21 juni. Undervisningen, som pågått sedan februari och som föreståtts av pastor G. Wickström, har omfattat bibel- och missionshistoria. Sedan lektion hållits och eleverna som minne erhållit boken: »Till ljus och kraft på livets väg», knäböjde den unga skaran och överlämnades i varma förböner åt Gud och hans nåds ord. Flere av eleverna äro avgjorda för Kristus.

Avskedsfest hölls i Eden, Stora Mellösa, för pastor G. Lindström med familj, då han nyligen efter fyra års verksamhet på platsen avflyttade till Tegelsmora. Tal hölls av prosten Brandel, pastorerna Mellström och Läckström m. fl. samt till sist av pastor Lindström, som till alla frambar ett varmt tack för kärlek och förtroende. Pastor Lindström har genom sina gedigna predikningar och sitt goda umgänge vunnit allas kärlek och aktning samt lämnar efter sig ett stort tomrum.

Från Harads. Harads Kristliga Missionsförening har haft glädjen att få inviga ett nytt missionshus i Klusån. Tack vare god of-fervillighet bland de troende, torde skulden i det nya missionshuset begränsa sig till ett par tusen kronor, vilket man hoppas att ganska snart komma till rätta med. Vid invigningshögtiden deltog bl. a. talare även distrf. E. Friman och f. d. distrf. F. Sävström.

Samtidigt kan meddelas, att skulden å det gamla missionshuset i Harads, tack vare en speciell insamling, ej längre existerar. För allt må Herren prisas.

I vilan ingångna.

Den 22 juni avled f. hemmansäg. P. Svensson, Berghem, Tierp, 71 år gammal.

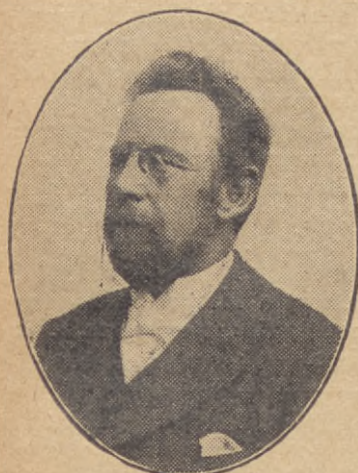
Den hädangångne troskämpen har från sin tidiga ungdom tagit livlig del i missionsarbetet. Som biträdande predikant och söndags-skolföreståndare har han gjort sig älskad och värderad av både gamla och unga för sitt manliga nit och sin goda umgängelse. Även i allmänna och kommunala värv var han betrodd och värderad.

Under hela sitt liv bosatt i Tegelsmora, som var hans födelsebygd, har den avlidne tillbringat de sista åren av sin levnad hos sin dotter och måg i Tierp.

Frid över hans minne!

Trädgårdsmästaren P. G. Blomberg, Funbo missionshus, gick med jubel till vilans land den 30 maj d. å. Han var en man, som i allt ådagalade trohet och nit. För sin 35-åriga tjänst vid Hallkved i Funbo hade han erhållit Patriotiska Sällskapets guldmedalj. En ännu rikare utmärkelse skall förvisso givas av missionens Herre, vilken han troget tjänat såsom ledare för mindre möten och i söndags-skolan som föreståndare och lärare i många år. Funbo blåbandsförening har han varit med om att bilda och var i några år dess ordförande. Han var blid och god, och därför är saknaden stor i vänkretsen. Funbo missionsförsamling tillhörde han från dess bildande och tjänade i 23 år som vaktmästare i missionshuset där. Den 5 juni jordades hans stoft, då minneshögtid hölls i missionshuset. Frid över den ädle kämpens minne.

Stoftet av predikanten A. W. Peterson, Mellerud, vigdes söndagen den 22 juni till den sista vilan. Den avlidne hade förordnat, att hans son, pastor Samuel, skulle förrätta jordfästningen.

A. W. Peterson, Mellerud.

Kl. 4. e. m. var offentlig sorggudstjänst anordnad i det vackert dekorerade missionshuset på platsen. Den omväxlade med sång, dels unisont och dels av kören, samt tal av predikanterna A. Bergström, J. Balder samt pastor Samuel.

Omedelbart efter gudstjänstens slut styrde skaran sina steg till kyrkogården, som är belägen strax utom samhället. Det var en gripande stund, när officianten lät de tre skovlarna mull falla över sin faders stoft. Även här förekom sång av kören samt unison sång. Många talare hade ordet och framburo sitt och föreningens och församlingens tack för vad den avlidne varit under livstiden. En stor mängd blommor och kran-sar hade sänkts till graven.

Missionär Teofil Ceder †.

Teofil Ceder.

Från Brazzaville i Franska Kongo har ingått det smärtsamma meddelandet, att missionär Teofil Ceder avlidit därstädes den 26 juli.

Detta dödsbud kom mycket oväntat. Missionär Ceder har alltid varit frisk och hurtig. Och han syntes outhärlig för missionen där ute. Men nu är han tagen från arbetet. Han har gått att mottaga den gode tjänarens lön.

Anders Teofilus Ceder föddes 1879 i Sunne i Värmland. Han genomgick missionsskolan åren 1900—1904 och vistades därefter några månader i Frankrike för språkstudier. Han utreste till Kongo den 6 juli 1905. I detta land har han alltsedan med undantag av ett par perioders vila i hemlandet troget och nitiskt verkat sin Herres verk. Då han första gången var hemma för att vila, genomgick han en kurs

å tandläkareinstitutet i Stockholm. Såsom tandläkare har han sedan fått vara till mycken hjälp för såväl vita som svarta därute i Kongo.

Ceder var sedan 1911 i äktenskap förenad med Livia Dahlström från Uppsala. För inte länge sedan måste makarna Ceder reda en grav därute åt en liten älsklig gosse, som Gud skänkt dem, sedan de kommo ut till Kongo den 3:dje gången. Nu vilar även Ceder i samma kyrkogård. Må Herren hugsvala den sörjande makan och modern!

Predikantkåren.

A. N. Josefsson, Piteå, har antagit kallelse till predikant och föreståndare i Alunda Brödraförsamling med tillträde den 1 sept. Pastor J. har i sex år verkat i Piteå.

M. Gid. Fridén, Indal, tillträder den 1 okt. predikant- och föreståndarebefattningen i Svärdsjö Missionsförening.

O. Löfgrén, Östadkulle, har antagit kallelse till By Norra Missionsförening. Platsen tillträdes den 1 sept.

W. Johansson, Koppom, har kallats till Töcksmarks Missionsförening. Platsen tillträdes den 1 sept.

G. Wikström, Tierp, har antagit kallelse till Kullerstads Missionsförening med tillträde 1 oktober.

And. Johansson, Walla, har antagit kallelse till Grangärde Missionsförening med tillträde den 1 oktober.

O. Winquist, Edsbyn, har antagit plats i Östervåla Missionsförening med tillträde den 1 nov.

C. Adolfsson, Skavböke, har kallats till Hallands Ansgariiförening med särskilt uppdrag att verka som evangelist. Platsen tillträdes den 1 okt.

G. Amandus, Gamleby, tillträder plats i Hallands Ansgariiförening den 1 okt.

A. Forsman, Oskarshamn, har antagit kallelse till Tranås Missionsförening med tillträde i höst.

Ernst Andersson, Grillby, tillträdde den 1 aug. plats i Jönköpings Ansgariiförening.

Den 2 juli ingick *D. Emanuelsson*, Hallstahammar, äktenskap med fröken *Ester Söder*, Mölltorp. Akten, som hölls i Mölltorps missionshus och till vilken även församlingen och ungdomsföreningen på platsen hade inbjudits, förrättades av distriktsföreståndare *C. Mouchard*.

O. Rickard Otz, Himmeta, ingick den 6 juli äktenskap med fröken *Bricken Lund*, Skog. Till akten, som förrättades av predikant *Alb. Kernel*, hade utom släktingar och vänner även församlingen och ungdomsföreningen på platsen inbjudits.

Årets söndagsskolveckor.

Upprop från Frikyrkliga Samarbetskommittén.

Förra året gjorde söndagsskolvännerna i vårt land ett kraftigt försök att framkalla ett varmare intresse för söndagsskolarbetet genom att anordna en för alla samfund och alla söndagsskolor gemensam söndagsskolveckor på platser, där det var möjligt. Uppslaget gavs genom den förträffliga artikelserie om söndagsskolarbetet, som förekom i Svenska Morgonbladet och som sedan utgavs i bokform på *J. A. Lindblads* förlag med titel: *Söndagsskolan inför nya uppgifter*. I denna förekom en uppsats under rubriken »Från ord till handling», i vilken författaren, den kände söndagsskolmannen, grosshandlare *E. Wessling*, bland annat skrev: »Låtom oss anordna en söndagsskolans vecka i varje församling landet runt. Låtom oss om möjligt ägna sagda veckas alla möten åt söndagsskolsaken.» Förslaget vann från många håll så livligt bifall, att Sveriges Söndagsskolförbund utsände ett upprop, i vilket ett antal medlemmar av frikyrkliga Samarbetskommittén instämde. En kommitté av söndagsskolmän i Stockholm, representerande de olika frikyrkliga samfund, sammanträdde då och uppsatte en plan för den ifrågasatta agitationsveckan för söndagsskolan. Resultatet blev glädjande. På många ställen vidtog omsorgsfulla förberedelser, talare anskaffades, utmärkta program för mötena uppsattes, stort intresse väcktes, och det talades mer om söndagsskolan och dess betydelse under den veckan än någonsin förr. Hundratusentals människor fingo säkerligen under den veckan höra om söndagsskolarbetet och på många ställen ökades antalet barn i söndagsskolan avsevärt.

Den kommitté, som förra året tog initiativet till Söndagsskolans vecka, utsände upp-

rop, utarbetade förslag till program m. m., överlämnade sedermera åt Samarbetskommittén att för framtiden taga hand om detta ärendet; och får därför Samarbetskommittén, sedan från de frikyrkliga samfundet ingått meddelanden, att tiden *28 september—5 oktober* anses vara lämplig för hållandet av en sådan vecka för söndagsskolan, varmt förordade, att man allestädes utan dröjsmål börjar vidtaga förberedelser,

att, där flere än ett samfund är representerat, man verkligen bemödar sig att komma till samarbete genom att ha gemensamma möten,

att så långt det är möjligt talare från de olika samfundet få medverka,

att genom förenande av sång- och musikföreningar till allianskörer och alliansmusikföreningar intresset ökas, enhetstanken stärkes och veckan får ett högtidligt förlopp,

och att meddelanden om de erfarenheter och iakttagelser, som göras under veckan, vänligen må insändas till Samarbetskommitténs söndagsskolutskott, adr. *Barnhusgatan 10, Stockholm*.

Förslag till program kommer att med första införas i Svenska Morgonbladet och de frikyrkliga samfundets tidningar.

Och önska vi enigt arbete och Guds rika välsignelse under Söndagsskolans vecka 1919. *Stockholm den 22 aug. 1919.*

Frikyrkliga Samarbetskommittén.

Studier i skriften.

Gud såsom ande och osynlig.

Då Jesus i samtalet med den samaritiska kvinnan ville framhålla beskaffenheten av Guds väsen, förklarade han Gud vara ande (*Joh. 4: 24*). Detta innebär icke någon överklighet eller ens en mindre grad av verklighet hos Gud. Fastmer är det Frälsarens avsikt, såsom också sammanhanget visar, att med sitt framställande av Gud såsom ande påvisa Guds upphöjdhet över och oberoende av den begränsning, som tid och rum eller annan omständighet uppställa för den vid en materiell kropp bundna tillvaron. Att Gud är ande framställs nämligen såsom skälet, varför dyrkan av Gud såsom enda villkor för att vara honom behaglig har att den skall ske i ande och sanning. Guds tillbedjan kan icke vara bunden vid vare sig Jerusalem, berget Garsim eller något annat rum, emedan Gud själv, då han är ande, icke är bunden därvid (*Joh. 4: 20—23*).

Visserligen finnes det människor, som säga sig icke kunna tro på Gud eller erkänna hans tillvaro, emedan de aldrig hava sett honom. Men må ingen därav låta förvilla sig. Att något överhuvud taget är osynligt betyder icke, att det är obefintligt eller att det icke finnes till. Tänker man rätt på saken, skall man däremot finna, att vi annars i begreppet osynlig icke inlägga eller tänka oss något obefintligt utan fast hellre något verkligt, som icke kan ses med ögat eller fattas med de yttre sinnen eller som är gömt eller fördolt. Att Gud i sin egenskap av ande är osynlig (Joh. 1: 18; 5: 37; 1 Tim. 1: 17; 6: 16), innebär, att han icke kan fattas av lekamligt öga, såsom icke heller någon med detta öga kan se Gud och leva (2 Mos. 33: 20). Att förneka Guds tillvaro emedan Gud icke kan ses av ett kroppsligt öga, skulle följdriktigt leda till förnekandet av människans egen ande. Ty icke heller denna kan ses med ett lekamligt öga. Men att Gud icke kan ses med sådant öga är icke detsamma som att han icke alls kan ses. Andliga ting ses med andliga ögon, alldeles som lekamliga ting ses med lekamliga ögon. Lekamligt skall med lekamligt förbindas och andligt skall med andligt förbindas (1 Kor. 2: 12—13). Det som tillhör Gud är för den naturliga människan en dårskap och hon kan icke fatta det, emedan det måste utgrundas på ett andligt sätt (1 Kor. 2: 14). Och därför har också Gud givit oss sin Ande, för att vi skola förstå det (1 Kor. 2: 12). Därför hava även de fromma den Osynlige såsom för ögonen (Ebr. 11: 27) och prisas såliga, därför att de skola se honom (Matt. 5: 8). Men om än icke en ande kan ses, så kunna dock hans *verknings* ses och erkännas. Det är detta, som Jesus framhåller, då han säger, att världen icke såg och icke kände Guds Ande men att lärjungarna kände honom (Joh. 14: 17). Och Paulus framhåller, att Guds osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, *i det att de kunna förstås av hans verk* (Rom. 1: 20). Ser jag en människas fotspår, kan jag därav sluta, att en människa där gått fram, även om jag icke ser människan. Den underbara värld med allt, som vi där se och allt, som vi där icke se, uppenbarar Gud och ådagalägger, att han skapat och att han ännu går fram genom världen. Men om han kunde fattas och förstås i sin härlighet såsom de synliga tingen framstå för våra yttre sinnen och kunde hans tillvaro bevisas såsom en matematisk sats eller klarläggas som ett räkneproblem, vore därmed Gud ställd i raden bland de skapade tingen med

sin begränsning och ofullkomlighet. Det största beviset, om här annars skall talas om bevis, för Gud och hans tillvaro, är i verkligheten det förhållandet, att han sålunda icke kan bevisas. Men vad således intet öga sett och intet öra hört och i ingen människas hjärta har uppstigit ifråga om Gud är uppenbarat av Guds Ande för dem, som älska honom. För de enfaldiga är uppenbarat, vad som är fördolt för visa och kloka (Matt. 11: 25). Den Osynlige kan ses och fattas endast av tron.

Lägg bort all ondska.

Så lägg då bort all ondska och allt svek, så ock skrymteri och avund och allt förtal. 1 Petr. 2: 1.

Det är mer än märkvärdigt, att sådana ord, som förekomma i den ovan citerade versen, kunde och behöfde riktas till troende människor på apostelns tid. Visserligen voro dessa icke så synnerligt långt komna i sin andliga erfarenhet och tillväxt. Det förstår man därav, att aposteln kallar dem för nyfödda barn, som längtade efter den andliga och oförfälskade mjölken. Men å andra sidan får man icke se bort ifrån att de voro på Jesus troende och erkändes som troende av själva aposteln Petrus. Dessa troende voro dock ännu icke bättre, än att aposteln måste förmana dem att lägga bort ondskan, som visade sig i svek, skrymteri, avund och förtal. Många av oss ha säkert trott, att vi kommit längre i andligt avseende än dessa »nyfödda barn», till vilka aposteln skriver, och ändå kanske vi icke lagt bort allt svek, allt skrymteri, allt avund och allt förtal. Må vi allvarligt tänka på saken. Tänk, om vi skrymta ibland. Det vore bedrövligt. Och tänk, om vi avundades vår broder, som det lyckas bättre för än för oss. Och tänk, om vi ännu stå på en så låg ståndpunkt, att vi förtala eller baktala våra bröder och systrar i tron och säga sådant på deras rygg, som vi på intet villkor skulle vilja, att de sade om oss. Ja, nog vore detta förskräckligt. Men här om någonsin kan det ordet tillämpas: »Den, som är ren, han kaste första stenen.» Vi böra blygas och bekänna vår synd, ty det är det enda rätta härvidlag. Men det är icke nog med beaktelsen. Vi måste *bortlägga* det onda. Det förra är en nödvändig förutsättning för det senare. Ty det får icke stanna med beaktelsen, vare den än framsagd under tårar, utan här gäller något mer, nämligen att *bortlägga det onda, avstå från allt, som orenar vårt samvete, skadar vår nästa och vanhedrar Gud.* Han skall själv giva kraften därtill.

O. Olofsson.